

а кога то Императрица та рече : «да будетъ воля Твоя,» придаде съ твърдъ гласъ : «да! всичко и всегда.» Така и въ послѣдний-атъ день на животъ-атъ смиряваше ся Царь-Христіанинъ предъ не исповѣдими те съдбы Отца Небеснаго.

Государь отпусна Императрица та съ молба, да ся успокои. Но кой можеше да ище успокоеніе въ тѣя страшны часове? Послѣ половинъ ноцъ всички те що бѣха въ Ст.-Петербургъ Членове отъ Царскій-атъ Домъ събрахася на молитва въ малка та църква на Зимний-атъ Дворецъ, и готово въ това время нѣколко частни человекы, изъ простите поддайници на умирающій-атъ Монархъ, току като дознаяха за ради Негова та опасна болѣсть, разбудиха одного отъ священники те на Казанскій-атъ Съборъ, молиха го да отвори църква та и наедно съ тоя достойный служитель на олтарь-атъ, дълго, дълго ся молиха съ сълзы.

Но Богу беше угодно да выкне при себе Своего Помазаника. Въ два часа презъ ноцъ-та, Лейбъ-докторъ-атъ, кого то покойный Государь удостояваше съ особенна довѣренность, като изгуби надежда и за само то кратковременно продълженіе за животъ-атъ на болный-атъ, побужденъ, ако и да беше и уплашенъ за ради велика та и печална та обязаность, коя то му предстоеше, за ради коя то му нѣкой изъ преданны те Императору въ тая минута напоминалъ частно, наскоро въ горчиво смущеніе, написано писмо, рѣшился да обяви всички та истина самому умирающему. Негово то сърдце ся стегало когато той влезналь послѣдний пѣтъ въ